

Arrest

nr. 77 481 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 20 januari 2012 houdende de aanwijzing van de bevoegde kamer II door de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 25 januari 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 26 januari 2009.

Op 25 november 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 maart 2010 met nr. 40 034 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 30 april 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 3 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 augustus 2010 met nr. 47 326 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 29 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 april 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd.

Op 18 mei 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 18 juni 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 19 juli 2011 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 15 juli 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 november 2011 met nr. 69 916 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 9 september 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 december 2011 wordt de aanvraag van 18 juni 2011 opnieuw onontvankelijk verklaard.

Op 5 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens de beslissing waarbij de aanvraag van 9 september 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

H. J., K. (...)

nationaliteit: Irak

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt zijn geboorteakte en een akte van nationaliteit opgesteld door de Irakese ambassade te Brussel voor. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen

tussen de titularis en verzoeker. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk. Daarnaast legt betrokkene een kopie van zijn attest van immatriculatie voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk. (...)."

Op 16 december 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste en enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, manifeste appreciatiefout, van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht
De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)"

Artikelen 2 en 3 van de wet van 28 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002/ nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende," (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189).

Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (R.V.V.nr. 42 583 van 29 april 2010).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen, op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954),

Verzoeker motiveerde zijn regularisatieaanvraag als volgt:

"(...)"

Verzoeker legt een kopie van zijn geboorteakte en zijn nationaliteitsakte voor (stuk 1). In bijlage vindt u ook zijn "oranje kaart" (stuk 2) dewelke een foto van verzoeker behoudt.

Krachtens de memorie van toelichting is een getuigschrift van nationaliteit een alternatief bewijselement voor de identiteit van de aanvrager.

Zodoende, wordt er aan dit ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan".

In de regularisatieaanvraag, had verzoeker reeds laten gelden dat hij zich op de memorie van toelichting van de Wet houdende Diverse bepalingen van 29 december 2010 van het nieuw artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet gebaseerd had om de nodige documenten voor zijn identificatie over te maken.

In bijlage van dit verzoekschrift, legt verzoeker deze memorie van toelichting neer. Hieruit blijkt dat indien geen enkel document de vier cumulatieve voorwaarden vertoont, alle documenten samen genomen moeten worden.

In casu, legde verzoeker zijn geboorteakte, die in Ninawa, afgeleverd door de Irakese overheid. Het attest van nationaliteit verkreeg hij in België bij de ambassade van Irak. Deze twee documenten voldoen aan drie van de vier criteria.

Daarom legde verzoeker de BIVR neer, dewelke een foto van verzoeker behoudt, evenals de exact zelfde gegevens die zich bevinden op de officiële Identiteitsdocumenten uitgegeven door de Irakese overheid,

In de memorie van toelichting worden de drie documenten die verzoeker neerlegde specifiek benoemd (stuk 4).

Door te stellen dat verzoeker niet aan de voorwaarde van de identificatie voldoet, schendt verweerder de in het middel bepaalde rechtsbepalingen.

Tweede Grief

Verzoekende partij voert ten laatste een schending aan van artikel 3 EVRM.

Inderdaad, indien het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2011 waarnaar de bestreden beslissing verwijst, uitgevoerd wordt, zal artikel 3 EVRM geschonden zijn.

Zoals herinnerd werd ter gelegenheid van het arrest genomen in Algemene vergadering op 17 februari 2011 (arrest nr. 56201):

"4.3.2.2.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie verval in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM. 26 april 2005, MüsUm/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventuditeit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2003, Y./Rusland, § 9; EHRM 23 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Milslmi/Turkije, § 63)".

In Irak kan de ziekte van verzoeker niet verzorgd worden. De dokter wijst er op dat zijn ziekte "onschadelijk" kan zijn in geval dat hij goed verzorgd wordt. Dit zal niet het geval zijn in geval van terugleiding naar Irak,

Voor dit onderdeel verwijst verzoeker naar de memorie van toelichting van de wet van 15 september 2006 (stuk 5) bij de indiening van het toen nieuw artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Volgens deze memorie, zou het ontbreken van een identiteitsdocument niet mogen leiden tot de repatriëring en dus een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In casu, werd verzoeker een bevel om het grondgebied betekend. Verzoeker herneemt het onderdeel uit zijn aanvraag 9 ter:

"Ten eerste laat de dokter opmerken dat het onaangewezen is om aanvrager terug naar Irak te leiden aangezien de oorsprong van zijn trauma net ginder ontstaan is.

Bovendien, is de huidige situatie er zo slecht aan toe dat men niet inziet op welke manier het verzorgingssysteem optimaal of zelfs bestaand zou kunnen zijn.

In bijlage vindt u een dossierje dat uit verschillende bronnen bestaat (stuk 4): Opmerkelijk is dat er telkens gewezen wordt naar een tekort aan middelen om de spoedgevallen te behandelen, In Irak zijn dagelijks zoveel gewonden en vinden er zoveel explosies plaats, dat het dringendste voor het moment beperkt blijft tot de fysieke ten laste neming van de patiënten. In een zulke context van geweld, kan men zich inbeelden dat het merendeel van de bevolking totaal getraumatiseerd is en dat ze nergens op een fatsoenlijke manier opgenomen kunnen worden. Dit wordt aangetoond door middel van de artikels in bijlage".

In huidig verzoekschrift, verwijst verzoeker tevens naar stuk 4 van de aanvraag 9 ter die zich in het administratief dossier bevindt en dat aantoont dat verzoeker de nodige behandeling voor zijn ziekte niet in Irak zou kunnen krijgen.

Een terugkeer zou automatisch een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen.

Bijgevolg, schendt verweerder partij artikel 3 EVRM en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet door te beslissen dat verzoeker geen medische behandeling in België mag blijven volgen en zo geen adequate verzorging zal verkrijgen wat een "reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit".

In casu, werd de medische regularisatie aanvraag niet eens ten gronde behandeld terwijl een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd. Deze praktijk is volledig in tegenstrijd met de vaste rechtspraak van Uw Raad:

« Een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter Vw, onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, schendt art. 3 EVRM wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de administratie onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de verzoeker, een reëel risico mei zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst (RvV 14.397, 25 juli 2008 -noot-RvV 37.026, 15 januari 2010-RvV 39.483, 26 februari 2010-RvV 41.760, 19 april 2010).»

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat de beschouwingen van verzoeker niet kunnen worden aangenomen. De verwerende partij merkt op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat de voorgelegde "oranje kaart" geen identiteits- noch een nationaliteitsbewijs is. Het betrokken document draagt deze uitdrukkelijke vermelding. De verwerende partij verwijst tevens naar het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof van 29 november 2009. De gemachtigde diende bijgevolg aan de hand van de overige door verzoeker aangebrachte elementen te oordelen of de identiteit van verzoeker was aangetoond. Dienaangaande stelt de verwerende partij dat de gemachtigde terecht vaststelde dat de voorgelegde documenten niet toelaten een fysieke band vast te stellen tussen de titularis van de documenten en verzoeker. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker deze motieven niet betwist.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) merkt de verwerende partij op dat aan dit verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit deze artikelen voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. De bestreden beslissing verplicht verzoeker niet om terug te keren naar zijn land van herkomst, maar houdt enkel de verplichting in tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht". Het Hof van Cassatie oordeelde reeds dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende

behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde bovendien dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van de staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

De verwerende partij verwijst ten slotte naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin gesteld wordt dat uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, niet kan worden afgeleid dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgereikt indien hij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in de aanvraag zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet niet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op het ogenblik van de aanvraag en van bestreden beslissing luidde artikel 9ter van de vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Verzoeker meent dat de documenten die hij had voorgelegd inzake zijn identiteit elk afzonderlijk niet de vier cumulatieve voorwaarden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet vertonen, maar dat deze documenten samen dienden te worden genomen. Verzoeker legde zijn geboorteakte voor, afgeleverd door de Iraakse overheid. Hij legde tevens een attest van nationaliteit voor dat hij in België verkreeg bij de ambassade van Irak. Verzoeker meent dat deze twee documenten voldoen aan drie van de vier criteria. Verzoeker verduidelijkt dat hij daarom zijn BIVR neerlegde, dat een foto van verzoeker bevat en ook dezelfde gegevens als deze die zich bevinden op de officiële documenten uitgegeven door de Iraakse overheid. Verzoeker voert aan dat in de memorie van toelichting de drie documenten die hij voorlegde, specifiek worden benoemd.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de vreemdeling in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009).

In het arrest nr. 209.878 van 21 december 2010 herneemt de Raad van State voornoemd standpunt van het Grondwettelijk Hof dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet betrekking heeft op zowel de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager. De Raad van State benadrukt dat deze van belang zijn aangezien het latere onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan immers de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf niet onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen.

In de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 29 december 2010 wordt verder uitdrukkelijk bepaald dat *“[d]it ontwerp [...] de procedure [beoogt] te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.”* (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 145).

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 9 september 2011 volgende stukken heeft voorgelegd inzake zijn identiteit en nationaliteit:

- een geboorteakte in het Arabisch met vertaling, de vertaling vermeldt als datum van uitgifte 10 juni 2010, de vertaling dateert van 26 maart 2010;
- zijn Belgische attest van immatriculatie;
- een “attestation de nationalité” uitgaande van de Iraakse Ambassade in België van 17 februari 2011 met gelegaliseerde handtekening.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende overwogen:

“Betrokkene legt zijn geboorteakte en een akte van nationaliteit opgesteld door de Iraakse ambassade te Brussel voor. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2e lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk. Daarnaast legt betrokkene een kopie van zijn attest van immatriculatie voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid).”

Verzoeker betwist niet dat elk stuk afzonderlijk niet volstaat om zijn identiteit aan te tonen, maar meent dat de verschillende documenten samen moeten worden genomen. Verzoeker ontkent niet dat zijn geboorteakte en bewijs van nationaliteit niet toelaten een fysieke band vast te stellen tussen de titularis van deze documenten en verzoeker. Bijkomend legde verzoeker een document voor dat zijn foto draagt en dat vermeldt *“Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”*. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat dit stuk niet kan worden aanvaard als een bewijs van identiteit. Het is evenmin kennelijk onredelijk dat dit stuk niet wordt aanvaard als bewijs van de fysieke band tussen verzoeker en de titularis van de geboorteakte en van de verklaring van nationaliteit. De omstandigheid dat het attest van immatriculatie dezelfde gegevens zou bevatten als deze die zich bevinden op de officiële documenten uitgegeven door de Iraakse overheid, doet hieraan

geen afbreuk omdat dit attest van immatriculatie wordt opgesteld door de Belgische overheid op basis van de verklaringen van verzoeker.

Het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2 of dat de aanvraag niet het bewijs bevat voorzien in artikel 9ter, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet vindt steun in het dossier. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of zou steunen op een foutieve feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Uit punt 3.3.2. van dit arrest is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren in bepaalde welomschreven gevallen, en dat *in casu* zulk een geval van toepassing was. Het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag was bijgevolg nog niet aan de orde. De beoordeling van het risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, betreft de gegrondheid van de aanvraag en gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de staatssecretaris of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. De bestreden beslissing die enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, dient hierover bijgevolg niet te motiveren.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat er sprake zou zijn van een onmenselijke behandeling wanneer hij naar Irak zou moeten terugkeren en dat hij hier in België goed verzorgd wordt.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET